

«حاشیه، بداخلاقی، باخت‌های بد و نایب‌قهرمانی!» رهارد تکواندو از چین

همه چیز پشت این ۳مدال پنهان نشود

۱۲ گزارش
فریدون حسن

تکواندوی موفق در المپیک پاریس باز هم بدرخشد که نشد!

به‌یست‌وهفتمین دوره رقابت‌های تکواندوی قهرمانی جهان در چین میدانی متفاوت برای تکواندوی ایران بود؛ میدانی که تصویری می‌گردیدیم با توجه به موفقیت بزرگ ایران در المپیک تبدیل به یک دوره فراموش‌نشدنی برای تکواندو می‌شود، اتفاقاً فراموش‌نشدنی هم شد اما از جهتی دیگر، قبل از مسابقات همه از پیروزی حرف می‌زدند، همه از اینکه می‌خواهند بروند و تاریخ‌سازی کنند صحبت می‌کردند، اما مسابقات که شروع شد، ناگهان همه چیز رنگ باخت، شکست پشت شکست و حذف پشت حذف، آن هم کسانی که امیدمان بودند، با وجوداین می‌گفتیم که به هر حال مسابقه‌است و یک سر آن برد و سر دیگر باخت ولی نمی‌دانیم چرا در این مواقع همیشه طرف باختش به ما می‌افتد!

به هر حال این رقابت‌ها هم تمام شد و ایران با کسب

یک طلا، یک نقره و یک برنز ناباورانه روی سکوی

نایب قهرمانی جهان ایستاد. طلسم کسب مدال

۱۲ گفت‌وگو

شیوانوروزی

تیم مردان انتظارات را برآورده نکرد

تیم بانوان زنگ تفریح بود

مرتضی کریمی
کارشناس و عضو کمیته فنی فدراسیون تکواندو

عملکرد ملی‌پوشان تکواندو در مسابقات جهانی چین باید مورد ارزیابی قرار گیرد. به هر زحمتی بود، پس از سال‌ها تیم مردان به سکوی جهانی بازگشت و نایب‌قهرمان جهان شد. این یک افتخار

بزرگ برای تکواندوی ایران است و خوش‌حالیم از اینکه پس از ۱۰ سال طلسم کسب مدال طلا در بخش مردان نیز شکسته شد، با این حال انتظار جامعه تکواندو از تیم‌های مسابقات جهانی برآورده نشد. یکی از دلایل مهم نتایج به دست آمده بالا رفتن سطح کیفی مسابقات جهانی است تا جایی که برخی از کشورهای صاحب‌نام موفق به کسب حتی یک مدال هم نشدند. تفاوت ایران و کره جنوبی نیز تنها یک مدال طلا بود و کره‌ای‌ها یک طلا از ما بیشتر گرفتند، آنها نیز موفق به قدرتنمایی نشدند، در حالی که کشورهایی چون تونس در حضور مدعیان قدرت‌نمایی کردند. این مسئله سرمایه‌گذاری کشورها روی تکواندو را نشان می‌دهد و علاقه به این رشته در جهان افزایش یافته است چراکه روی مدال المپیک تکواندو حساب می‌کنند. در شرایطی که از المپیک‌ها و بانچه‌به‌ها انتظار مدال آوری داشتیم، جوانان ما به مدال رسیدند. امیرسینا بختیاری برای اولین بار به عضویت تیم ملی درآمد و با بسن کم به سکوی جهانی رسید. اینها افتخار تکواندوی ایران هستند و آینده خوبی پیش‌روشان است.

تمامی نتایج و عملکرد ملی‌پوشان و کادر فنی در کمیته‌فنی به صورت کارشناسی بررسی می‌شوند. مطمئن باشید همه مسائل و نتایج ریشه‌یابی می‌شوند. نکته مهم این است که فقط مدال آوران

المپیک ایران ناکام نماندند بلکه در این دوره مسابقات جهانی مدال آوران جهانی و المپیک بسیاری از کشورها موفق نبودند. محمدحسین یزدانی در وزن ۸۷- کیلوگرم پارک وو‌هیوک قهرمان جهان از کره‌جنوبی را شکست داد. از قدیم گفته‌اند قهرمان باید دو برابر تلاش کند تا قهرمانی‌اش را نگه دارد. متأسفانه المپیک‌های اعزامی نتوانستند جایگاه‌شان را حفظ کنند. باید عملکرد، تمرینات و شرایط‌شان در یک سال اخیر مورد بررسی قرار گیرد تا مشخص شود تمرینات لازم را انجام داده یا نه، به آمدگی رسیده یا نرسیده‌اند یا اینکه در یاد قهرمانی و مدال المپیک خوابیده‌اند. به این راحتی نمی‌توان در این خصوص نظر داد و باید ریشه‌یابی شود.

در کلاس‌های تدریس مربیگری همواره یک نکته را تأکید می‌کنم؛ مربی‌ای خوب است که در بدترین شرایط بهترین تصمیمات را بگیرد و آرامش فکری لازم را داشته باشد، البته خیلی از مربیان بزرگ دنیا نیز وقتی با چالش مواجه می‌شوند، شاید کاری انجام دهند که بعداً از آن پشیمان شوند و عذرخواهی می‌گیرند؛ رفتاری دور از انتظار انجام می‌دهند یا حرف‌های بی‌ربط می‌زنند. باید شرایط مربیان را در آن لحظه در نظر بگیریم. در خصوص اتفاقات تیم‌های ایران این‌بار بعید است حواشی اخیر در جهانی روی عملکرد سایر ملی‌پوشان تأثیر منفی گذاشته باشد و سعی رئیس فدراسیون معمولاً با مدیریتتی که دارد بسیاری از حواشی را جمع می‌کند. تکواندوکاران ما این واقعیت را به خوبی درک کرده‌اند که تکواندو یک رشته انفرادی است و هر کس باید مزد زحمات خود را بگیرد. همه بچه‌های ما سعی دارند اسیر حاشیه نشوند و کار خودشان را انجام دهند. در بحث آمدگی ورزشکاران سه فاکتور اصلی وجود دارد؛ جسمانی، فنی و روانی. مباحث روانی از دو فاکتور دیگر هم مهم‌تر است. هر قدر هم ورزشکار آماده باشد اما وضعیت روحی- روانی خوبی نداشته باشد، نمی‌تواند

شایستگی‌هایش را نشان دهد، به همین خاطر کنار تیم‌های حتماً باید یک روان‌شناس حضور داشته باشد. خوشبختانه کادرفنی تیم‌های ملی همگی قهرمان جهان هستند و این دوره‌ها را طی کرده‌اند. تیم بانوان بسیار بانچه‌ری بود و حتی از تیم مردان هم بانچه‌ری‌تر بودند. عملکردشان ضعیف و دور از انتظار بود. باید دید در رویداد جهانی چه شده که هیچ کدام توانایی مبارزه کردن نداشتند. از نظر فنی و بدنی خوب بودند. به‌نظرم مشکلات روانی درون اردویی عامل نتایج ضعیف تیم بانوان بود. کادرفنی باید در مورد این مسئله توضیح دهد. اگر سه‌چهار حریف را شکست می‌دادند و بعد حذف می‌شدند یا حریف‌شان بسیار قلدر بودند، شرایط فرق می‌کرد، البته کره هم در بخش بانوان فقط یک نفر گرفت ولی سطح بانوان انقدر بالا نبود که بانوان تکواندوی ایران در جهانی زنگ تفریح باشند!

هدف فدراسیون تکواندو کسب سهمیه المپیک و کسب مدال در این بازی‌هاست. برای رسیدن به هر دو هدف نیز برنامه‌ریزی دارد. از نظر فنی کل تیم بانوان و تعدادی از ملی‌پوشان تیم مردان موفق نبودند. انتظار مدال آوری از نفراتی چون سلیمی، پورخورداری داش‌تیم، یزدانی خوب شروع کرد ولی بدنش کم آورد، بختیاری نیز در مبارزه آخر بدنش خالی کرد و دیگر نمی‌توانست پا بزند. این موارد و علش باید بررسی شود. انتظار عملکرد بهتری از همه داشتیم، به ورزشکاران می‌گویم «بازی‌های خوب بیازد» تا سرافکنده نباشیم. از طرفی امتیاز دو سال منتحی به بازی‌های المپیک برای کسب سهمیه محاسبه خواهد شد. هنوز این پروسه شروع نشده ولی تیم‌ها سرمایه‌گذاری و کار را شروع کرده‌اند. ما هم فرصت لازم را داریم. تیم‌های تکواندوی ایران در حال پوست‌اندازی است و جایگاه هیچ کدام تضمین شده نیست، حتی مدال آوران المپیک. همگی باید در انتخابی شرکت کنند و حضور در تیم‌های انتصابی نیست.

■ **دنیا حیدری**

بسیاری سکوی جهانی را مسیری برای راهیابی به المپیک لس‌آنجلس می‌دانستند. تجربه و جوانی دوپال تیم ملی ایران در راه رقابت‌های جهانی بود و وووشی، آزمون استراتژیک افلاکی و ساعی.

تغییر زیادی در میانگین سنی کاروان اعزامی ایران به چین ایجاد نشده بود اما تجربه ملی‌پوشان بالاتر رفته و همین موضوع باعث افزایش انتظارات شده بود، با وجود این اما از ۱۵ ورزشکاری که به قهرمانی جهان اعزام شده بودند، کمتر کسی روی مدال آوری ابوالفضل زندی، مهدی حاجی‌موسایی و امیرسینا بختیاری حساب باز کرده بود، اما دقیقاً پای همان نفراتی به سکو باز شد که کسی انتظارش را نداشت.

نخستین مدالی که در قهرمانی جهان به نام ایران ضرب شد، نفرهای رنگ بود؛ مدالی که با درخشش مهدی حاجی‌موسایی در وزن ۶۳- کیلوگرم به دست آمد؛ تکواندوکاری که با عبور از سد حرفه‌ای انگلیس، آلبانی، ترکیه، نروژ(نفر سوم جهان)، کره‌جنوبی(دارنده برنز المپیک توکیو، سه مدال قهرمانی جهان، طلای بازی‌های آسیایی، قهرمانی آسیا و چند مدال گرند پری) راهی فینال شد اما در مصاف با محمدخلیل جندوبی تونس، دارنده برنز المپیک توکیو و پاریس با وجود اینکه پیش افتاده بود، به دلیل آسیب‌دیدگی شرایط بازی نداشت و از ادامه مسابقه انصراف داد تا کارش در چین با ایستادن بر سکوی نایب قهرمانی به پایان برسد، آن هم در شرایطی که شایسته کسب خوش‌رنگ‌ترین مدال وزن ۶۳- و عنوان قهرمانی بود و اگر خطای تکواندوکار تونس و ضربه‌ای که او به گلولی ملی‌پوش ایران زد، نده نادیده گرفته نمی‌شد، حاجی‌موسایی عنوان قهرمانی را از آن خود می‌کرد. او با وجود این نادوری اما توانست طلسم ناکامی ملی‌پوشان ایران در صعود به فینال را بشکند. ابوالفضل زندی اما اجازه نداد حسرت کسب طلای مسابقات قهرمانی جهان به دل ایران بماند. نماینده وزن ۵۸- کیلوگرم ایران نیز با حرفان

سرسختی رودررو شد اما تک‌تک آنها را با اقتدار از سد راه برداشت. آدمی بلرون از کوزوو اولین قربانی زندی بود. بعد از او نوبت به حریفی از ایتالیا رسید که طلای المپیک توکیو را در کارنامه داشت اما حتی این حریف سرشناس هم از عهده زندی برنیامد. ملی‌پوش کاراته ایران در نیمه‌نهایی نیز حریف او کرایی و رنک سوم جهان را شکست داد و برنز خود را قطعی کرد، اما هدف او نه برنز که طلا بود، به همین دلیل حریف چینی خود را در نیمه‌نهایی و تکواندوکار روس هم در فینال سرنگون کرد تا با اقتدار بر سکوی قهرمانی بایستد و بعد از ۱۰ سال انتظار، یک بار دیگر ایران را صاحب

ناکامی ناباورانه المپیک‌های مدعی

■ **شمیم رضوان**

روی مدال آوران المپیک کاروان اعزامی ایران به مسابقات قهرمانی جهان حساب ویژه‌ای شده بود. آرین سلیمی، ناهید کیانی، نعمت‌زاده و پرخورداری شانس کسب مدال آن هم از نوع خوش‌رنگش را داشتند، یعنی در بدبینانه‌ترین حالت ممکن هم نمی‌شد تصور کرد آنها پای‌شان به سکو هم نرسد و با دست خالی به کشور بازگردند اما در عین ناباوری و در شرایطی که قرار به تکرار موفقیت‌های پاریس در وووشی چین بود، اتفاقات متفاوت و دور از انتظاری در قهرمانی جهان رخ داد و المپیک‌های کاروان ایران که حساب ویژه‌ای روی آنها باز شده بود، یکی پس از دیگری حذف شدند! البته که تکواندوکاران ایران در بخش آقایان هم به رغم کسب سه مدال، عملکرد قابل قبولی نداشتند و قهرمانانی چون آرین سلیمی و مهران پرخورداری دست‌شان به مدال نرسید اما فاجعه در بخش زنان بود که رقم خورد. ناهید کیانی و مبینا نعمت‌زاده، دارندگان نقره و برنز المپیک پاریس امیدهای اصلی ایران در کسب مدال بودند اما در عین ناباوری پای‌شان به سکو نرسید. ناهید کیانی ملی‌پوش وزن ۵۷- ایران در همان دور نخست مقابل حریف آمریکایی خود تن به شکست داد.

بعد از حذف ناباورانه ناهید کیانی، همه نگاه‌ها به آرین سلیمی در وزن ۸۷+ و مهران پرخورداری، نماینده وزن ۸۰- ایران بود، اما درست دقیقاً یک بعد از حذف ناهید بود که سلیمی هم از گردونه مسابقات کنار رفت! این تکواندوکار ایران که در دور نخست استراحت داشت، در دور دوم نیل از کویا را شکست داد اما در کمال تعجب برابر حریف او کرایی خود که هیچ عنوان و مقام خاصی هم در کارنامه نداشت، شکست خورد و از صعود به یک چهارم نهایی باز ماند. پرخورداری اما کارش را مقتدرانه آغاز کرد و همین مسئله امید زیادی برای رسیدن پای او به سکو ایجاد شد. نماینده وزن ۸۰- ایران تا یک‌چهارم نهایی حرفان خود را یکی پس از دیگری مقتدرانه شکست

گردن آویز طلای قهرمانی جهان کند، آن هم به دست یک دهه هشتادی! پرونده مدال‌های ایران اما با طلای زندی بسته نشد و امیرسینا بختیاری نیز در وزن ۷۴- کیلوگرم، عنوان سوم و برنز این مسابقات را برای ایران به ارمغان آورد. برنز بختیاری در روز یابانی رقابت‌های قهرمانی جهان به دست آمد و بختیاری که در مسیر نیمه‌نهایی فرومپات از قزاقستان را شکست داده بود، با قبول شکست مقابل ادیوال پونتر از برزیل، دارنده برنز جهان و المپیک بر سکوی سوم ایستاد.

داد اما با قبول شکست برابر تکواندوکار چینی از صعود به نیمه‌نهایی باز ماند! مبینا نعمت‌زاده هم که آخرین امید تیم بانوان ایران در آخرین روز رقابت‌های جهانی بود، اگرچه کار خود را با برتری مقابل حریف لبنانی آغاز کرد اما با قبول شکست مقابل تکواندوکار ترک در یک‌هشتم نهایی، از رسیدن به نیمه‌نهایی باز ماند تا برخلاف پاریس، وووشی چین را با اندوه، اشک و ناکامی به مقصد ایران ترک کند، آن هم در شرایطی که به دلیل استراحت در دور نخست، با عبور از سد تنها یک حریف (بوحیب لبنانی) راهی یک‌هشتم نهایی شده بود و

در مصاف با دومین حریف طعم شکست و حذف را چشید تا بازل ناکامی‌های المپیک‌های ایران در قهرمانی جهان و وووشی چین تکمیل نشود؛ تکواندوکارانی که رفته بودند برای تکرار موفقیت‌های خود اما نه پای‌شان به سکو رسید و نه دست‌شان به مدال و در کمال تعجب خیلی زود از گردونه رقابت‌های قهرمانی جهان کنار رفتند. شکست و ناکامی تلخی بی‌تردید زنگ خطر و تلنگری جدی است برای تکواندوی ایران آن هم با بازنگری دقیق، اصولی و فنی دلیل این حجم از ناکامی آن هم از سوی امیدهای اول تکواندوی ایران را در یابد و این فاجعه غیرقابل دفاع را ریشه‌یابی کند.